

מסורת הש"ס

א) ת"כ וקרא חובה פ"ה ה"ה, ב) שם אחרי פירי ה ה"ה, ג) שם פ"י ה"ד, ד) חולין ק"א. ה"כ שם ה"ז, ו) פ"ה, ז) עירובין לו. טוטה ה' מכות יג: שנוטות ד' לו. ע"ז נא. מנחות לו: נט': ספריראה ע, ירוש' כלאים פ"ה ה"א, שבת פ"ז ה"ב, יומא פ"ח ה"ג, סנהדרין פ"ז ה"ה, ו) סנהדרין ק"א, ע"ז נא, ו) ת"כ אחרי פ"ט ע"ז נא. למקנ קט, ט) ופ"י מו' סנהדרין פג: ד"ה פטע, חולין ק"א. ד"ה שפ"ר.

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה ודלמא וכו' משפך הפ"ר ואלו"כ מה"ד המסירה כגון המעסק: ב) שם ד"ה דשרי וכו' לא מיקרי ולר"ש כ"ל ומיתא אליעזר בניי נמחק: ג) שם ד"ה אלא וכו' דמתקן במש' כריתות הפסח וכו' מטאת הפ"ד: ד) שם ד"ה למרקוליס וכו' איכה יעבדו ואפ"ה כ"ל ומיתא ואעשה כן נמחק:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אוהרה וכו' דקרבן לא בניי אוהרה. ע"ז כתיב דף קק ע"ב מוס' ד"ה מלי לאו שנוטות דף יז ע"ב מוס' ד"ה לית:

שינויי נוסחאות

א) מיתא אלא נמחק, וז"ל ולרבנן. וכן כשי"ט (ש"ס): ב) כנתיב"י וד"ו חיתא מה שבוטריים, ופי' יפה עניינ: ג) והשרוף השרוף מטמא כו' (כ"ה ביומא, ב"ש וכו'), ובש"מ גורס השרוף והמתקסס בצדרי שריפה מטמא בגדים כו', וכפי הכ' הנהי כן עפי' רש"י שד"י ונ"ה דלמא שם מיתא 'השורף' (דק"ס): ד) זה המפסיע כ"ל"ט מ"טמאין (ה' מ"טמאין (דפרי, וכו' ביהמ"א): ו) כנתיב"י אכל משעשו אפר כו' (דק"ס): ז) כ"ל ר"א רביי שמעון (בהמ"א וכו' ביומא, וברש"י (כ"א): ח) בחוץ חייב שחט כו' ל"ל (הגרי"ב, וכו' בבתה"י (ד"ה): ט) טמאין (כ"ה), וזמנן טימאחו: י) כ"ל העלאה (ש"ס): יא) כ"ל יביאנו (ש"ס) וזמנן יביאנו ונברת, וכן לקמן: יב) נ"א איבעא (בתה"י ופרי"ט) בגליון נ"א איבעא, וכו'ה בתוס' ד"ה אוהרה וכלל מקומות ע"זן מתקפ"ט: יג) דאמר ר"א מנין (בתה"י וש"ס): יד) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): טו) ואכתי (בתה"י): טז) אכתי (בתה"י): טז) כנתיב"י וד"ו אל: יז) דצריך שיקריב כ"ל (כ"ה): יח) דאמר ר"א מנין (בתה"י וש"ס): יט) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): כ) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): כא) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): כב) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): כג) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): כד) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): כה) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): כו) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): כז) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): כח) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): כט) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס): ל) לכדרכה דנפקא ליה מאיכא יעבדו (בתה"י וש"ס):

אף כאן כו': ורבנן. דמפקי ליה לקרא לטומאת גגדים ולית להו ג"ש: כינא שריף לטו. לאזיו רוח של ירושלים: (לפונה של ירושלים.

שכל מעשה מטאת בצנפון: איניי דנשן. נריך שיקדים לשם דשן מוצח שיהא נקרא קודם לכן מקום שפך הדשן מכלל דלת"ק לא נריך:

רבי אליעזר בן יעקב היא. דאמר לא אשמועינן על טו שפך אלא שיהא מקומו מדרון שיהא דשנו משתפך: **ודילמא במקומו משופך הוא דפליגי**. ומודה רבי אליעזר בן יעקב שיקדים ו שם דשן אלא דבעי נמי מקומו משופך ^(א): **השורף**. ^(ב) הממעסק צזרכי שריפתן ^(ח) כגון המסייע בשעת שריפה. והאי תנא חית לאי ליה כרבי שמעון דלין מטמאין גגדים עד שיזנא צהי האור: דשוויי חרובא. דהוי ניתך הבשר ואפר מיהא לא הוי. לתנא קמא מטמאין עד שיעשו אפר דלותם קרינא צהי אכל ^(ט) אפר לא מיקרי ולרבי ^(ט) אלעזר צרבי שמעון אין מטמאין גגדים:

הדרן עלך טבול יום

השוחט. קדשים צמוך והעלה ב צמוך צהעלס אחד: חייב **על השחיטה וחייב על העלייה** בא. שהן שני גופי עבירה דמרייהו כמביי אשוי ישחט ואשר יעלה (ויקרא י: י) **שלא העלה אלא דצר פסול**. ואין מתקבל צפנים בעיני ^(א) דכתיב ואל פתח אהל מועד לא יביאנו (שס): **כיון שהזבחו פסלו**. ואפ"ה חייב וה"ה לשוחט צמוך ומעלה צמוך: **הטמא שאכל כו'**. משום דפליגי ר' יוסי הגלילי ורבנן צמרייהו ודמו הנך פלוגתא להדדי תנינהו גבי **הדדי: כיון שנגע צו טמאוו**. ואפ"ה [כין הדר אכיל ליה מחייב ומה לי נטמא צשר על ידו מה לי נטמא ע"י אחרים: **שאינו חייב אלא על טומאת הגוף**. דכמציז טטומאתו עליו ונכרתה ודרשינן צפי צית שמאי (לעיל דף מג:)] צטומאת הגוף הכתוב מדבר מי צטומאה פורתת ממנו: **גבי** שחיטה והעלאה צ' פרשיות סמוכות זו לזו צאחרי מות: **אלא אוהרה מנלן**. דקא מחייבינן ליה עליה מטאת שאין מטאת צאה אלא על לאו וכרת צדמן ^(א) הפסח והמילה מצות עשה ואין חייצין עליהן מטאת צמסכת כריתות (דף צ:). **למרקוליס**. אע"פ שעבודמו דרך ציוון לסקלו צאצנים וזה עובדו דרך צבוד ולא קרינא ציה איכה יעבדו ^(א) ואעשה כן ואפ"ה מנין שהוא חייב: קרי ציה ולא יצחו וקרי ציה ולא עוד. דאי צו לכדרכי אלעזר לכמזב ולא עוד את וצחיסה לשעריים והאי דכתיב ולא יצחו לאוהרת שחטיי חוץ אמת דסמיך להאיא פרשמת: ע"כ. עד המקרא הזה דלא יצחו כל העיני העליון שנעש ^(ב) כרת על שחיטת חוץ ועל העלאת חוץ: **מדבר צקדשים שהקדישן בשעת איסור הצמוס**.

משווקס המשכן דאילו הנך דהוקדשו מעיקרא אי לא מרבי לאו מרביי לא שמעינן להו: אחת לכדרכה ואחת לשלא

שהרי

לכו קרא צהדיא מוסתמתא

השוחט והמעלה פרק שלשה עשר זבחים

קו.

השוחט והמעלה: כיוון שנגע בו בימאוו. אע"ג דמסכתת לה כשמתצ לו צצירו צצית הצליעה סתמתא דמילתא מיירי קרא אפילו צנומן למוך פיו ^(א): **אוהרה מנלן**. פי' צקונטרס דקא מחייצי ליה עלה [מסתת]

צדמן הפסח והמילה מצות עשה ואין חייצין עליהן מטאת צמסכת כריתות (דף צ:). וקשה לפי' דצריש אלו הן הלוקין (מכות דף יג:): משמע * דקרבן לא צעי אוהרה דפריך התם ודילמא אוהרה לקרבן הוא דהא פסח ומילה דלית צהו אוהרה לא מייתי קרבן ומשני התם היינו טעמא משום דליתקוש כל המורה כולה לעצות כוכבים מה עצודת כוכבים שצ ואל מעשה לאפקוי הני דקוס עשה ינינו ונראה לפרש דהאי דצעי הכא אוהרה מנא לן היינו משום דחשיצ ליה צפקר אלו הן הלוקין (סס). השומט והמעלה צמוך ולאז אמנתי ^(ב) קאי והאי דקמתי צכריתות (דף צ:). הפסח והמילה מצות עשה היינו כלומר דקוס עשה ינינו ולהכי לית צהו מטאת ומיהו לקמן צשמעמין משמע דלאפקוי לאו קאחיא דפריך צצא הא דמן פסח ומילה מצות עשה מימי צק"ו ממוותי ומה מותיר שלא ענש הזהיר כו' וכן פ' המוצא מפליין (עירובין דף טז). ינא פסח [ומילה] שהן מצות עשה [ופריך] הא כתיב ושמרת את החוקה וא"ר אילעאי כל מקום שנאמר השמר פן ואל הוי לא מעשה אלמא הוי פירושא ינא פסח [ומילה] שיש ^(ב) צעשה היינו שאין צהן לאו ואוהרה ואין לומר דסוגיא דרין כרבינא דמשני שיניא אחריתה צצפקר אלו הן הלוקין (מכות יג:). ומני למימר אליציה דקרבן קצעי אוהרה דמ"מ קשיא דרצא אדרצא דהיינו צצא צשמעמין וההיא מסקנא דמכות דקרבן לא צעי אוהרה אליצא דרצא ולפירוש הקונטרס נמי קשה קמלת דאמאי מלי טעמא דפסח ואלהי משום דלית צהו לאו מיפוק ליה משום דלית צהו מעשה דאפילו לר"ע דאמר לא צעי מעשה הא אמר ריש לקיש צריס כריתות (דף ג:). נהי דלא צעי ר"ע מעשה רצה מעשה זוטא צעי מיחו איכא לאוקמה שמעמין כרבי יוחנן דאמר ר"ע לא צעי מעשה כלל ונראה לפרש דלישנא דמתני' קא דייק דקמתי פסח ומילה מצות עשה היינו שהם צקוס עשה ומשמע נמי הלשון דלית צהו אוהרה כלל:

מניין אוובה בהמה למרקוליס שהוא חייב. פי' צקונטרס אע"פ שעבודמו דרך ציוון לסקלו צאצנים וזה עובדו דרך צבוד ולא קרינא ציה איכה יעבדו הגויס האלה את אלהיהם ואעשה ^(א) כן אפ"ה מניין שחיי. ונראה דכל הנהו דלאז אורחיהיו צוציחה אע"ג דמכוצדים ינינו לא נפקא מאיכה יעבדו דכמוכח צצפקר ארצב מיתות (סנהדרין השתחוואות עצבודת כוכבים [למה] דכרכה ואחת לחלק ופריך דכרכה

עג א מ"י פ"ו מהלכות מעשה הקרנות הלכה ד: עד בג מ"י פ"ה מהל' פרה אלומה הלכה ד: א דה מ"י פ"ח מהל' מעשה הקרנות הלכה ה: ב ו מ"י פ"ח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה יג: ג ז מ"י שם הלכה יז: ד ה מ"י פ"ג מהלכות ע"ז הלכה ג:

תורה אור השלם

1. והוציא את כל הפר אל מוצין למצחה אל מקום סדור אל שפר הדרש ושרף אותו על עצים כאש על שפר הדשן ישרף. ויקרא ה, יב. 2. והשרף אתם יבבם בגדין ורחץ את בשרו בקימם ואחרי כן יבוא אל המזבח: ויקרא טז, כח. 3. ואלהם תאמר איש איש מבית ישראל וזמן דבר אשר יגור בתוכם אשר ישלה עלה או זבח: ואל פתח אהל מועד לא יביאנו לעשות אותו לידחה וצברת האיש יהואא טעמיה: ויקרא יז, ח-ט. 4. השמר לך פן תעלה עלתריך בכל מקום אשר תראה: דברים יב, יג. 5. איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או צבא או עז במזכה או אשר ישחט מוצין למצחה: ואל פתח אהל מועד לא יביאנו להקריב קרבן לידחה לפני משכן ידחה דם יחשב לאיש יהואא דם שפר וצברת האיש יהואא מקרב עמו: ויקרא יז, ג-ד. 6. ואל קרבנו עוד את וצחיהם לשעריים אשר הם וצים אצחיהם חתך עולם תצוהו זאת לדתם לדרתם:

7. השמר לך פן תנקש אצחיהם אחרי השקדם מפניך ופן תירש לאלהיהם לאמר איכה יעבדו הגויס ואלהא את אלהיהם ואעשה כן גם אני: דברים יב, ל.

מוסר רש"י

דשריא חרובא. לרבי אלעזר צריי שמעון שוויי חרובא לא מעמל דלא פר מיקרי (יומא טו) הטמא שאכל כו' חייב. מטאת. שהולא קדשים צטומאת הגוף וזונו כרת. דכמצי (ויקרא ו) והנפש אשר תאכל בשר וגו': כיון שנגע בו טמאוו. קודם שאלכלנו ואפ"ה מייתי קרא (וחו"י קס). שאינו חייב אלא על טומאת הגוף. וטומאתו עליו וכו' זהו טומאת הגוף ואהא קראי קאי והנפש אשר תאכל מוצח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו, יכול טומאת הבשר דנימא דהאי עליו אצבר קאי וימלא דטבורי שאלל את הטמא חייב ת"ל וטומאתו עליו משמע שעדיין היא עליו ציטולן לטבור הכתוב מדבר, וזהו הגוף שטומאה פורתת ממנו על ידי צטילה (דעירובין טז) מנין לזוובח בהמה. שהיא עצות כבוד: למרקוליס. שעבודתה ציוון, והוא הדין לפסער (סנהדרין טז). א: אף על פי שאין עבודתו מציחה: לכדרכה. לעבודת סוככים שעבודתה מציחה דהא נפקא לן מאיכה יעבדו: עד כאן. האי ולא יצחו צפרשת שחטיי חוץ

שיטה מקובצת

אבית הדרש הן בשפ"י. עיין בצפונת ופרת דף ע"ב ע"ב: